

30 L'ENTREVISTA

El perfil

Un home prolífic

Nascut l'any 1965 a Hostalets de Balenyà, Carles Capdevila té quatre fills i és el director del programa *Eduqueu les criatures* que, des de fa quatre temporades, s'emete els diumenges al matí a Catalunya Ràdio. També és autor del llibre *Criatures i companyia* i la darrera temporada va dirigir i presentar el programa *Qui els va parir!* a TV3. En resum, s'ha convertit en el referent en el mapa comunicatiu català pel que fa a programes dirigits als pares i mares entorn a l'educació. Però Capdevila, no només és prolífic en fills i programes sobre fills. Llicenciat en filosofia i periodista, no para de produir programes (és el productor executiu del programa *Alguna pregunta més* que emet TV3 i va ser el director del programa que, amb el mateix títol, va emetre Catalunya Ràdio durant set temporades). Escriu llibres i articles (per a les seccions d'opinió de *l'Avui* i *El 9 Nou*) i encara li queda temps per donar classes de ràdio a la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i fer conferències a escoles d'arreu de Catalunya.

FOTOS: JAKWALS

Carles Capdevila, director d'"Eduqueu les criatures" de Catalunya Ràdio "Per educar cal il·lusió, vocació i passió"

JOSEP MARIA VALLS

Deu n'hi do quatre fills...

...de 14, 12, 7 anys i un de 18 mesos. Tots "buscats" i amb la mateixa parella!

Això ja és vici...

Ja, ja, ja... molta gent ho diu! Hi ha un discurs molt negativitzat sobre el fet de tenir més de dos fills. I davant d'això, jo em rebel·lo! Entenc totes les persones que decideixen no tenir fills. Però ser pare, si així ho has decidit, és fantàstic. Hem de poder "sortir de l'armari" i reivindicar-ho amb el cap ben alt. És una feina, però apassionant.

Suposo que aquesta mateixa passió t'ha portat a escriure i fer programes dirigits als pares i les mares sobre l'educació dels seus fills?

El cert és que m'hi he anat trobant. En el moment que vam tenir els dos primers fills vaig sentir la necessitat d'escriure un llibre en clau de conya, gairebé com a teràpia, sobre tot allò que estàvem vivint. I vaig publicar *Criatures i Companyia*, on parodiava tots els tics de l'embaràs, del part, de les dificultats de trobar una escola bressol... Era un món que merei-

xia ser retratat. I la veritat és que va anar molt bé. A partir d'aquí, em van anar cridant d'escoles perquè fes xerrades i, poc a poc, vaig veure que estava molt bé que algú parlés de l'experiència de ser pares i vam començar a fer el programa *Eduqueu les criatures* a Catalunya Ràdio i, després, *Qui els va parir*, a TV3.

Ets com la *Super Nanny* a la catalana?

No tenim voluntat d'alliçonar. Defensem el fet de compartir experiències pròpies de pares i mares, amb sentit comú. La meua feina no és de pedagog ni d'expert, sinó de comunicador. El que aportem, l'equip i jo mateix, és l'autenticitat. Que allò que diem ho hem viscut

en pròpia pell. Quan en el programa hem parlat, per exemple, d'educació en el lleure, ho hem fet a partir de la nostra pròpia experiència, quan hem anat a reunions amb els monitors o hem acomiadat els fills quan marxem de colònies. En definitiva, compartim angoixes i alegries.

Després de tants programes compartint testimonis de pares i mares, destaca'ns una idea per "educar les criatures".

Per a mi, la idea clau és espavillar-los quan són petits i controlar-los quan es fan més grans. Fins als dotze anys s'ha d'arriscar: deixar-los anar sols a l'escola, que es banyin al riu, que vagin a comprar... I quan comença l'adolescència, se'ls ha de controlar, assumint un rol més conservador.

En canvi, la majoria de pares i mares fan tot el contrari: fins a l'adolescència se'ls sobreprotegeix i se'ls ajuda en tot -se'ls fa els deures, es fuig del risc, no se'ls deixa anar de colònies "no fos cas que prenguessin mal", etc- i, en canvi, quan arriben als 14, se'ls deixa fer el que vulguin, perquè "total, no ens faran cas"...

És difícil educar en valors...

Avui en dia educar en valors com l'austeritat, la responsabilitat o la cultura de l'esforç és molt difícil, sobretot si no s'hi està obligat. El meu avi va educar el meu pare en aquests valors simplement perquè no hi havia més remei. Però avui no és així. I a ningú li ve de gust esforçar-se. On trobem la cultura de l'esforç? Només en els països emergents...

Cal espavillar els infants quan són petits i controlar-los quan es fan més grans

...on no tenen més remei que pensar i esforçar-se!

Exacte! Aquí, els joves, als 16 anys haurien de treballar, ni que fos durant els estius. Ara, el que es porta és allargar una adolescència fictícia que va dels 12 als 24 anys, protegint-los, animant-los a fer força màsters... Però, el cert és que a mi, com a empresari, quan m'arriba un currículum d'un jove i veig que

Premi Ràdio Associació al millor programa de ràdio

El passat 23 de març de 2010 el programa dirigit i presentat per Carles Capdevila *Eduqueu les criatures* va ser distingit amb el premi Ràdio Associació al millor programa de ràdio. Segons els membres del jurat d'aquest prestigiós premi, que enguany celebra la seva 10a edició, el programa de Capdevila ha merescut el premi per "exposar la tasca d'educadors, experts, pares i fills d'una manera pròxima, coordinada, rigorosa i al mateix temps amena, sense defugir cap de les complexitats que caracteritzen el món de l'educació". *Eduqueu les criatures* s'emete per Catalunya Ràdio els diumenges de 9 a 10 del matí.

ha estat entrenador d'un equip de futbol, monitor d'esplai, o que ha marxat tres mesos a Londres a fer de cambrer, penso que aquesta persona ja no té manies i entén què vol dir treballar.

Tot el que és difícil, obliga a esforçar-se.

Llavors, quan et diuen que els joves d'avui no tenen valors, jo dic: home... depèn. Quins joves tenen valors? Aquells que tenen una il·lusió, una afició... I aquest hauria de ser el principal rept de dels pares i educadors: fer que els nois i noies tinguin il·lusions.

Quins valors et van transmetre a tu, de petit?

Jo vaig néixer a Hostalets de Balenyà. El meu pare, a més de ser el fuster del poble, era el jutge de pau, portava el futbol, la cavalcada de reis, el teatre, el casal d'avis... En poques paraules: era "l'associacionisme amb potes". Hostalets era l'únic poble de la zona que no tenia cinema, ni piscina, però vaig aprendre que, allà on ens ajuntàvem tres o quatre persones amb ganes de fer una cosa, pensant, la podíem tirar endavant. Seguint l'exemple del meu pare, em vaig fer de la colla sardanista, portava l'aplec, vaig treballar a la ràdio i a la revista...

Els joves, als 16 anys, haurien de treballar, almenys als estius

Així vas començar a fer de periodista?

Si. La primera feina que vaig fer en periodisme va ser dirigir la revista d'Hostalets de Balenyà. I fer-ho implicava dirigir-la, escriure-la, maquetar-la, buscar els anuncis i repartir-la. Per això, ara que sóc el director executiu de l'APM i tinc una empresa on treballen 25 persones, no em canso de recordar que

Questionari Proust

UN SOMNI COMPARTIT PER MOLTS

Si no fossis periodista, hauries estat...
Fuster.

Un llibre?
El món segons Garp, de John Irving.

Persones que admires en la vida real?
Els humoristes i els emprenedors.

Una música?
Els Blues Brothers.

El teu heroi de ficció?
Charlie Brown.

Una pel·lícula?
Quan Harry va trobar Sally.

Què és la felicitat per a tu?
Que els quatre fills estiguin sans.

El teu menjar preferit?
El cabrit.

La teva flor preferida?
La rosa.

El teu somni?
Treballar només en allò que m'agrada.

absolutament tot el que sé ho vaig aprendre en aquella primera revista. Quan ara negocio un patrocini amb la Danone, ho puc fer perquè en vaig aprendre picant a la porta de la botiga de cortines del poble perquè posés un anunci a la revista. Tota la meva formació en gestió la vaig aprendre allà.

A "Eduqueu les criatures" dediqueu una secció fixa a la conciliació...

És el gran problema dels pares del segle XXI. Tant la conciliació en el repartiment de responsabilitats entre la parella, com la conciliació entre dedicació a la feina i als fills. Avui en dia, i amb la crisi encara pitjor, es tracta d'una missió gairebé impossible.

Tu aconseguixes conciliar?

És molt difícil. Segueixo una via que és portar els temes de la meua vida cap a la feina. Però, considero que els pares d'avui -i jo el primer- anem massa enfeïnats i no dediquem tot el temps que caldria als fills. A més, quan estic amb ells, sovint estic contestant mails o parlant pel mòbil. Del que estic més content de la nostra aposta conciliadora és que tenim ben assumit

que, durant els primers anys d'infantesa dels fills, la nostra prioritat és educar-los. I no en fugim: els caps de setmana ens organitzem per anar a veure'ls al futbol, al teatre, participem a l'esplai o a les trobades de pares... i no diem allò de "què podem fer per desfer-nos d'ells i tenir temps per a nosaltres".

Has dit que portes els fills a l'esplai. Per a tu quina importància té l'educació en el lleure?

Jo no hi vaig anar mai a l'esplai, perquè al poble no n'hi havia. Però hi portem els fills i, com a pares, hi hem descobert moltes coses. Per a mi, l'essència del que aporten les entitats de lleure és que possibiliten "fer barri", "fer col·lectiu", fer activitats dirigides però molt lúdiques i amb molt contacte físic i afectiu. Els monitors no són ni pares, ni mestres; són com germans grans una mica eixebrats que inciten a fer activitats, al contacte amb la natura. I, si ens hi posem a pensar, en el 2010 l'esplai és un espai absolutament revolucionari: és l'únic lloc on, quan van de campaments o colònies, prohibeixen que s'enduguin el mòbil, l'ordinador; marxen dotze dies i no ens deixen que sapiguem res d'ells i,

com a màxim, ens diuen "si hi ha algun problema ja us trucarem"! I això ho contrasto amb activitats més *pijes* on pots veure què fan els teus fills a través d'una *webcam*! Això no és altra cosa que la resposta a la cultura de l'angoixa i la desconfiança permanent!

L'esplai és l'invent perfecte

En un article a l'AVUI apuntaves el risc que els esplais desapareguin i, dintre d'uns anys, ens els "venguin" els japonesos.

A mi m'han arribat notícies d'esplais que han de tancar per falta de locals. També, sento a pares de monitors i monitores que els diuen que no ho facin, que és molta responsabilitat, que millor que estudiïn un màster. I la veritat és que a mi això em preocupa, perquè crec que l'esplai és l'invent perfecte. A l'esplai i a les colònies els fills fan coses que, a casa, s'hi neguen: escombrar, fer-se el llit, rentar la roba, menjar el que hi ha i no "a la carta" com a moltes cases. És el món al revés! A les reunions, els monitors i moni-

tores de 18 o 20 anys ens "renyen" als pares que en tenim 40 per com eduquem els nostres fills!

Renoi amb els monitors!

Els monitors i monitores no fan la seva feina asseguts en una cadira. Eduquen en el món real on hi ha afecte, contacte, vida! I això m'entusiasma. Les tres paraules claus en l'educació són il·lusió, vocació i passió. Són els tres conceptes que han d'envoltar l'educador. Educar és una responsabilitat tan gran que no n'hi ha prou amb "saber-ne": no pots perdre mai un plus d'entusiasme.

Il·lusió, vocació i passió...

Com que els valors només es transmeten, jo vull que els meus fills estiguin envoltats de gent que té valors. I qui té valors en la societat actual? Els joves que estan en el món associatiu, a l'esplai o al cau, a la colla de diables o amb els gègants. Perquè fan coses amb passió, de forma altruista o, almenys, no remunerada, com els tocaria. I com que els valors només es transmeten a través de l'exemple, penso que si els meus fills estan envoltats de gent que en té, potser alguna cosa se'ls encomanarà! ■

Quan gaudeixes d'un compte amb 0% de comissions, dorms tranquil.

0% comissions

- Per manteniment.
- Per agut.
- Per tancar efectiva en càmera de la Banca Sorbonne.

I amb moltes més avantatges:

- Una Tarjeta de Crédito Visa Bankinter sense quota anual.
- Possibilitat d'un arranjament de mínims.
- Subscripció gratuïta a un servei d'Assistència de 24h.
- Assegurança d'Accidents gratuïta.
- Un Contracte Integral mensual i Estímul de Pagaments i Despeses, amb la informació detallada i apropiada per la seva comunitat.
- I tots els serveis de la banca a distància de Bankinter.

Per a més informació truca a l'Oficina Virtual de Bankinter de la Fundació Catalana de l'Esplai (8566) al 901.118.206 o envia un mail a: oficinavirtual@bankinter.es

bankinter. Centre d'Estudis Superiors Autònoms

